

14. szám.
 Április 8-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Girókuti Ferencz.

Hát hazám *legédesebb* költőjét ne mutatóm-e be?

De bizony bemutatom.

Legédesebb költőnk ő, mert legédesebb tárgyról dalol: dinnyéről, szőlőről, és zöldborsóról.

Tudjuk mindnyájan, hogy a zöld borsónak mily versregyújtó hatása van: ama híres költő: Gottlieb Hiller, genannt der Naturdichter, furmányos volt, midőn egy őszi zöld borsót megénekelvén, költővé lett, s utóbb annyira vitte, hogy még a porosz királynak is bemutatták; a zöld borsó tehát elég magasra törő tárgy, — kivált ha karó van mellé tűzve.

Derült kedélyű barátunk valóságos vershooibrenk. Nála minden fűnek fának verset kell teremni. Beleoltja ő azt minden növénybe, s megtermesztí minden földön a kadencziát.

A nála megrendelt növényeket, hogy az úton ki ne száradjanak, versekbe takarja, s a

veteménymagvakat, hogy csírákéességüket megtartsák, rhytmusokba páczolja be.

Gazdászati tanácsadásai mind versekben hangzanak.

„Hexameterben etess, pentameterben itass.“

Ismeri a magyar embert, hogy a mit versben tanult, megragad nála.

És a mellett merész feltalálója új versnemeknek. Csupán kétféle *líbat* találni azokban, az egyik a „karaláb“, a másik a „szarkaláb.“

Általában tisztelt barátunk műveiről azt az irigységnek is el kell ismerni, hogy azok igen *magvasak*, (ha dinnyék), igen *zamatósak* (ha baraczkok), és az *utókor* elismerő magasztalására érdemesek (ha ezukorbafűzőttek).

Melynél nagyobb dicséretet egy hirtelen költőre mondani nem lehet.

Mi részünkről csak a méltányos viszonyoság művét végezzük ez úttal. Tisztelt barátunk,

mint naptárköltő bennünket egy évben a szentek közé szorozott, expropriálván számunkra valamely hajdankori martyr helyét a napok sorában, s helyébe ültetvén szerény nevünket; és így csupán baráti viszonzás ez uttal, ha mi azt,

ki bennünket élve canonisált; a halhatatlanok sorába emeljük

S míg Üstökös jár az égen
Nevét nem felejtik el régen.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kintelen (de nem „ohne Schwefel“) vagyok dementiroznyi azt a rossz akaratu ragalmazast, amit elterjesztenek felülem nem igazat hazudo elensigeim; mintha in volnik 61-iki kipviselő, kinek Napoleon megküldöt tiszteletes pildanyt Julius Caesarbul. A nem igaz a! Azt tud a Napoleon nagyon jól, hogy in nem lehetek neki jo barát. In republikanus vagyok — Franciaországban: idehaza pedig conservativ; is így mindenkipen az ü principiumainak elensige. Tehad engem ne tesik gyanusitanyi. Nem is hiszek az egisz dolgot, hogy küldte volna. Tudna mar azt egisz világ. Majd nem eldicsekedte volna vele, a ki kapta volna Freyexemplart, mar ezuta Körben, Kaszinoban, Skupstinaban, Sasban, Vadaszkürtben, Angol kiraly niban, Muzeumban, Színhazban, Circusban, Lovardaban, Löväldiben, Akademiaban, is a hol csak emberek öszegyűnek a vigete, hogy titkaikat bizodalmasan kidoboljanak. Ezuta mar Bicsi Hirado izs kironbitalta volna. — Olvasok most nem egyebet, csak ezt az egy ujsagot. Ugy szeretek ütet. Mind jo barataim, a kik irjak bele. Egyik nap írja az „aranyos“ barátom, masik nap írja az „ezüstös“ barátom. Ki dicsekedheti magát azal mai világban, hogy aranyos ezüstös barátyai

vanak? — Különösen te czete bene nekem az a mondas, a mit mondota ü excelentiajarul: „jeder Zoll ein Mann!“ a kit in, minthogy Nagyszombatban tanultam nimetül, ekint lefordítom: „minden hüvelyk egy leginy!“ — Ha mar minden hüvelykujja egy leginy, akkor a mutato uja legalabb izs egy kapral, s az egisz ökle egy egisz streif patrol, jaj csak meg ne üse minket vele!

Hiszen miota meg te czete mondanyi, hogy csak liberalisokkal lehet kibikülnyi Magyarországon, inkább magam izs liberalis leszek; de nem merek, kirem alazatosan. Filek in atul nagyon.

Filek in mas mindentül; mig a siberiai pestistül izs: pedig azt mongyak, hogy nagy democrata; csak a parasztokat decimalja. Aszt izs mondanak, hogy ot Muszkaországban baromfiakrul elragata emberekre; az izs engemet egy kicsit vigasztalya; hatha mi nalunk megint csak a baromfiakra fogja megint viszaragadnyi? Akor in csak nem irok többet ujsagba, filre alok Federfiech közül, s meg vagyok szabadulva.

Adig izs az Isten iltesen minyajunkat, a kik mig meg nem haltunk.

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Bertához.

Emlékszel-e? — Oh nem felejthetéd!
Az az est volt szerelmünk hajnala,
Derült égen a csillag-milliárd,
Lábunk alatt virágszőnyeg vala.
Hányszor mondók azt: Csak tied, tied,
Holtig, azontúl, végesvégtelen!
Örömben, bajban híven osztozunk!
Oh egykori, oh boldog szerelem!

Emlékszel-e? Oh csak pár éve még,
Az örömben híven megosztózánk,
Egymás keblén pihent lázas fejünk;
Oh nem e föld volt akkor szép hazánk.
És most? — oly sok baj vesz engem körül,
Oly végtelen zavarba van fejem.
Hallom, férjednek oly sok pénze van:
Osztozz hát most a bajban is velem.

Sancho Panza.

Egy ember, a ki még életében megérte azt, hogy harangoztak rá.

Van a Kiskunságban egy város, a mely régi idők-től fogva híres volt tömérdek „okos emberéről”, „vendégszeretetéről, és hét országra szóló, néha igen is vastag tréfáiról. Még a jobb világban, a midőn több volt a pénz és a jó kedv, rendszeres mulató klubok voltak, melyeknek tagjai úgy gyakorlák egymást a türelem érné-nyében, hogy egymás kaput gallérja mögé és csizma-szárába — természetesen ivás közben — tüzes paraszat raktak, — s az illető csak akkor vette észre, midőn bő-rig égett. Ennek a jó kedvnek némi maradéka fel-fel-csillan még most is néha-néha, mint a föld alá rejtett pénz, a melynek bizonyoságául szolgáljon a következő történetke, mely épen a napokban folyt le.

A híres városnak még híresebb „Bika” korecsmájában együtt ült a rendes ivó kompánia. Épen egy polgártárs hirtelen kimulása képezte a beszéd tárgyát, midőn egy vacsoráló, nagy széles jó kedvében, öklével az asztalt verve, azon óhajást fejezte ki, miszerint szeretné hallani még életében, hogy harangoznak ő rá?

— Haljon meg kigyelmed előbb János bácsi, mondá egyik bús magyar, bekönyökölve a fél asztalt, de ad-dig nem lesz abból semmi.

— Mibe fogadjunk, — hogy lesz? — veté oda János bácsi, az ilyenkor igen természetes ellenmondási ösztönénél fogva. — Fogadjunk 100 forintba.

A fogadás megtörtént, s a mi emberünk mindjárt ment a paphoz, ki melleleg legyen mondva, igen ked-vés, kedélyes ember.

— No H. János uram, mivel szolgálhatok?

— Hát kérem alássan tisztelendő uram, szeretném megérni azt, mikor én rám harangoznak.

— Hát haljon meg H. János uram.

— Hal az ördög, elég idő lesz még arra ezután is, hanem így szeretném én élve meghallani a harangszót.

A lelkész látván, hogy állanak a dolgok, így szól-lott a sajtáságos kérelmezőhöz: tudja mit kigyelmed, menjen el az orvoshoz, kérjen halotti bizonyítványt, s akkor elharangoztatom.

János bácsi nem hagyta magát confundáltatni, ment az orvoshoz. De már ezzel sehogy sem boldogult, nem tudta a bizonyítványt kikönyörögni, s nagy búsán ment vissza a „Bikába,” főnek-fának panaszolkodva, hogy milyen szívtelen a pap is, meg a doktor is, hogy így cserbe hagyták. A 100 forintot persze elengedte a fogadó fél, (talán a fél városban sem lehetne annyit összeszedni), azonban még most jó a java a dolognak.

A mint így János bácsi keserűen panaszolkodnék, belép egyik rendes tagja a kugli és makaó kompániá-nak. Megértyén ez János bácsi panaszának okát, azt

mondja neki: soh' se busuljon bátyám, mindjárt meg-lesz, hogy harangoznak kigyelmedre, én leszek a fu-nerátor.

— Nem lehet az öcsém.

— De bizony lehet bátyám, hanem adjon ide 6 fo-rintot a harangokért, kettőt meg a harangozóknak, ha nem lesz harangszó, én fizetek kigyelmednek nyolezat.

János bácsi kifizette a 8 forintot, gondolván, hogy ha a 100-at nem nyerhette, a nyolezat bizonyosan meg-nyeri, a funerátor pedig átment a korecsmával szemkőzt lakó lakatos komájához, ki szinte nagy mestere az ilyen tréfáknak.

— Koma te! vannak-e valami ócska kolompjaid, adjál vagy négyet.

— Talán lesznek a roszt vasak közt; de mit akarsz velök?

Ez elmondta a dolgot, amaz is mindjárt kapott a tréfán, s inasaival félbehagyatva a munkát, vitette át a kolompokat, hol azokat az ivószoba melletti benyilóban egy ágason keresztül tett villanyélre felkötözték, s az inasok mellé állottak.

Mindezek megtörténvén, a funerátor ment be jó lélekkel jelenteni, hogy minden jól van, mindjárt kezdik a harangozást, s egyszersmind az átvett 8 forinton egy-szerre bort hozatott, — minden asztalt üvegekkel ra-katva teli, — hogy a halottnak a torát is megüljék.

Egyszer csak valami csörömpölés hallatszik a be-nyilóban.

— No János bácsi most huzzák az elsőt kigyel-medre, mondá a funerátor.

De János bácsi még ezt fel se vette, egész komoly-sággal várván a toronybani harangozást; azonban kis vártatva elkezdik ám az inasok rángatni mind a négy kolompot.

— No itt a harangszó, hallhatja kigyelmed, ki-gyelmedre harangoznak.

— De öcsém itt nem bolondozunk, hanem csak vissza a nyolez forintot, meg a másik nyolezat is.

— Az már jó helyen van bátyám; aztán meg csak abba fogadtunk, hogy kigyelmedre harangoznak, de az nem volt mondva, hogy hol.

Az öreg ette a méreg, de azért ma az ő rovására mulattak, s még a mellett minden belépőnek megsugták, hogy János bácsi torát isszák, s az áhíthatos képet vágva, legelőször mindnyájukat eláldotta, hogy az Isten vigasz-talja meg a szomorodott szívüeket, a megholtnak pedig adjon csendes nyugodalmat. Azután ittak, míg a boruk tartott.

Az írók sorsa Törökországban.

A sajtószabadság előtt.

Bernát Gazsihoz Bernát Gáspár.

Mexikó 1863.

Levelidet megkaptam. Szép figyelem tőled, hogy azokat postaképes galamb által expediáltad; bár a szegény hű pára megadta az árát éjjeli, nappali futárságának, mert mikorra töletek ideért, tökéletes dupla varju lett belőle. E madár esemény a te lóvariációdat juttatja eszembe. Emlékszel-e azon mulatságos fátumra, midőn a lóversenyen egyik telivér angol paripád számárrá futotta magát. A célznál nyereg helyett putton volt a hátán. Na de aztán nemes ambíciójánál fogva csacsiból ismét lóvá szaladt.

Köszönöm, hogy olykor-olykor rólam megemlékezel. Szép kegyelet tőled. Vajha köztetek, egymás irányában e példát többen követnék. Azonban azt tapasztaltam, hogy a régi jó időkbeli atyafias szeretet sokat vesztett hajdani melegségéből. Öreg hiba ez, mert a halál ott kezdődik, a hol a szeretet vége felé jár.

Mínap azt irtad, hogy nekem itten nem rossz dolgom lehet, miután fecske tejben fürdöm; hajamat tört briliántal püderezem, s karbunkulussal parittyázom. E

mind igaz és mind szép .. de nem elég. Beteg vagyok, lelki beteg. Mi magyarok távol az ősi hazától bár mily fényes állapotban a honvágy epesztő keservében szenvedünk. Azért hát ez legyen a jelszó, hogy: „legjobb otthon.“

Töletek való távolom bánatát a meg nem felejtkezés bübájával óhajtván enyhíteni: a muzeumi régiség táriba ezennel küldöm azon czédrus fakupát, melyből Nóé a bárkában ó diószegi bakart ivott. A nemzeti színháznak pedig egy óriás golyát szántam, kigyó és béka-faj nem csak mocsárookban található. Azt hiszem, hogy e piros orrú vándor nem egyhamar pusztul ki nálatok a camarillai takarmányból.

Apropos! Hallom, hogy az én kedves magyar hazám, egy pár nemzeti intézeténél, igazgatói változásról van szó. Rendén van. Azonban figyelnetek kell a világ legnagyobb hatalma szavára. E nagy hatalom: a sajtó. Mit kapkodtok mindig a magasba? Igaz, hogy sas és villám hazája a felhő .. de az is való, hogy a gyémánt alatt tenyész. Éljen a szellem, képesség és honszeretet aristokrátiája. Ezt vegyétek igénybe. Isten veled.

Az irók sorsa Törökországban.

A sajtószabadság után.

Dr. Hugo a „rajnai Sámson.”

Nyolczszázhatvanötöt irtak ezeren túl,
Mind innen a Lajthán, mind pedig Lajthán túl
Midőn csak egyszerre hire futamodik,
Hogy Pest városába egy Sámson érkezik.

S valóban ez a hir nem volt üres kácsa
Megérkezett Sámson, kinek nincsen mása
Egész Rajna mentén, mint neve mutatja,
A rajnai czímet, a minthogy megkapta.

A hogy megérkezett, nem is késett soká
Utczákra plakátban rögtön kinyomatá :
Hogy birkózni akar, erejét mutatni
Száz frank jutalomért próbálkozhat kiki.

Küzdterül a híres Suhr-cirkuszt tüzte ki.
Hahogy — bár nem hiszi — akadna valaki
Karra elég izmos, szivre elég bátor,
A ki szembe állni vele elég bátor.

Ujságok hirdették, emberek beszéltek
Utczákön, korcsmákon csak azt emlegették,
Hogy mekkora szégyen lenne Hunniának
Ha senki sem merné kiállni Rajnának.

Régi dicsőségünk, régi jó hirnevünk,
Ó jaj ha most téged gyáván eltemetünk !
Hogy ha doktor Hugo büszkén elmondhatja
Nem akadt csak egy is, eb az anyja fatyja !

Minden jó hazafit ez a gondolat tép
Futna tőle haj de ! nem lehet semmikép,
Bojtorján ez a bú főben és a szivben
Párnában, paplanban és a lepedőben. . .

Nap nap után mulik, s nem akad dalia,
Ki a magyar névért sikra kiállana.
Korcsosulunk hej ! mert, hallatlan idáig
Doktor, hogy henczegjen veretlen sokáig.

És a doktor sétál, hős Hugo csak nevet
É a Peszter Loydban mindennap nyiltterez,
Hogy hát rajta hej no, bírókra ki legény,
Híres magyar gyere, czirkusban várlak én !

Pirul szegény magyar, kellnerrel halkkan szól
Mert szörnyen restelli, hogy hírét érte folt,
Hátha véletlenül doktor ez a kellner
Nagy Hugo barátja, s maga is Preizringer.

Juratus lehuzza szemére kucsmáját
Mészáros és kovács restelli pályáját,
Molnár és kerekas eltagadja, hogy az
Üsse meg a ragya, mit is ér, hogyha az!

Ha doktor csúfolja, s neki eb a lelke,
Hogy eléje álljon nincs hozzája lelke
Tedd is le fokosod, és túri süveged,
Kürtő kell már neked, asszony már a neved!

De nem oda Buda! Eltűrni tovább ezt,
Egy magyar fajtának, ha még ép, nem lehet!
Hogy ha más nem akad, im hát akadok én!
Kelemen a nevem, keményítő-legény!

Márton volt az apám, az vagyok magam is,
De pökjön szemembe rózsám az a hamis,
Hogy ha ki nem állok Sámsonnal a síkra,
Holnap lesz a napja, ki megyek birokra.

S mit gajdoson mondott, ura lett szavának,
Más nap a czirkusban meg is birkoznak
S hogy ha a rajnait nem is verhetted le,
De ötlet se Hugo, bár hogy erőltette.

Maradt hát más napra a végső viadal
Nagy népség gyűlt össze, látni a diadalt
Diadalt, haj de haj Hugo diadalt,
A szegény Kelemen megmérte a hosszát.

Hej mert régi dolog, tudják a doktorok,
Hogy ugy regelmeszig nem tudnak magyarok
Püfölni, hanem ha előre! kiáltják
Üsd a hol érheted, üsd hiszen nem apád!

Hát doktor barátom jöjjetek nem bánom,
Egy ellen bár kettő vagy ha telik három.
Itt úgyis nem félek küzdőt, hogy találók
Podegrás lábammal magam is kiállok!

Hej de az a triko, meg ez szabad ez nem,
Hogy ne zavarná meg a szegény Kelemen,
Hej meg is zavarta, meg is piritotta
Pedig nincs oka rá: legény, megmutatta!

Szontyolodva oszlik czirkuszból magyarság
Hej nincs is szerencsénk semmiben mostanság!
Hős Hugo pediglen más napra a Lloydban
Folyvást csak kiabál, egyre hangosabban.

S hogy nem hallja senki, azaz hogy nem akad,
A ki azt mondaná, hogy akaszd fel magad
Ne ordíts, itt vagyok, gyere a síkra ki,
Nem bánom Sámsonnak keresztelt akárki!

Hej de nem akad! és doktor Hugo szörnyen
Keni feni markát és kiált kevélyen:
Hős magyarok ha nem loptátok a hős hirt,
Ki a gátra velem újra felhívlak im!

S hogy senki nem felel, hős Hugo felfujja
Mellét, s olyat ordít, süket ki nem hallja,
S vén Toldy bár öreg, de azért nem süket,
Hogy messze kinn lakik ő arról nem tehet!

De ezt a kiáltást még is meghallotta,
S bár nem hitt fülének, még is átalotta
Hogy hát doktor jött le, s ő csak most hallja még,
Hogy még ő se menne, no csak az kéne még!

De hisz öreg kend már kocsmáros gazd' uram,
Ha száját szemlélem, foga is alig van!
S hat keresztet a ki visel már a hátán,
Huzza meg csendesen magát a tanyáján.

Küzdeni ifju kell, Hugo lovag ifju
Alig, hogy harmézas jó formán még fattyu
Hej még vénségére tenne csúfot magán
Jobb itthon maradni, én csak azt mondanám.

Tudd meg szép öcsém, hogy vén vagyok bár kissé,
Ifju mindig Toldy sem lehet örökké,
De ha a mint vagyok, kétszer vénebb volnék,
Sőt a sirban is már, onnan is kikelnék:

Ha fajtámat látom csúful meggyalázva,
S nemzetem szakállát ha valaki rázza
Ha százszor ifju is, és két százszor doktor
Meg mondom ám neki, hogy hát lassan sógor.

No de sok szónak is mindig egy a vége
Védni a hármast Toldy mestersége,
Cseh lovagot ösöm, doktort én verem le
Ki verné le más, ha még Toldy János se.

S hős Toldy ledobja korcsmáros plundráját,
Sebesen felölti ünnepi ruháját,
S gyalog, mert lova nincs a városba üget,
Holmi omnibusszal így is versenyt üget.

Hős Hugo a Lloydban csak sétál, csak sétál,
A midőn egyszerre előtte Toldy áll,
Haragos szemével homlokát furja át,
No de azért kissé mérsékeli magát.

S megbólintott fővel köszöntve mint illik
Így szólt hozzá, a mint kik hallák, beszélük:
Athléta, Hercules, Preisringer és Sámson,
Ha még egyéb is vagy, megbocsáss, mert nem tom,

Hallottam kihívó hetyke beszédedet,
Halottam miképen sértetted véremet,
S eljöttem kiállni, megbirkózni veled,
Ha hogy kihívásom Sámson meg nem vetted.

Nagy haja fésűkkel jól le volt aggatva,
Szép fehér szálakkal átszöve bajusza,
S minthogy plundrát viselt és nem szűk nadrágot,
Hát Hugo doctor csak félvállról válaszolt:

Öreg maga nagyon édes jó barátom,
Menjen haza szépen, magának tanácslom,
Doctor Hugo hire csak veszítte vele,
Ha földre teritnék olyan legényt mint te!

Nagyot nyel jó Toldy, elnyeli haragját,
S csak azt mondja: hogy hát megtartja szándékát,
S bármi történjék is ő mégis csak kiáll,
S ha tetszik délután ott lesz a czirkusznál.

Ott is volt és vele Pest városnak fele,
Sőt még Budáról is a ki csak befere,
Mert hát hirt futott, hogy az öreg Toldy,
Hahogy Toldy-e még, még egyszer megkérdi.

Teli volt a czirkusz minden rangu néppel,
Páholy nagy urakkal, galleria néppel,
Körből, a mint illik ültek a polgárok,
Professzorok, papok s egyetem-polgárok.

Végre elérkezett az az idő, mikor,
Hahogy akad férfi, birkózáson a sor,
S megszólal a csengő, harsannak trombiták,
Egymás kezét fogva jönnek a daliák.

Elöl Hugo lovag, ifjú karcsú testtel,
Utánna vén Toldy restecske léptekkel,
Nagy borzas haja mint orosz lány serénye,
Mint nagy boglya szét áll, s belője a szemébe.

Tapsokkal fogadja vén Toldyt a népség,
S örömmel látja, hogy eléggé izmos még,
Bár szakállát, haját idő megszurkíté,
Ugy látszik vas markát nem sokat gyöngíté.

Haj de az a hat X mégis csak aggasztó,
Nem egy sohaj hallszik, kivált a karzatról,
Karzatnak romlatlan igaz szívverése
Itt is szépen kitűnt, mindjárt hevenyébe.

„Toldy bácsi magát az isten áldja meg!“
Egy még gyermekes hang imigy szólítja meg:
„Vigyázzon magára, hogy szégyen ne érje,
Pirulást ne hozzon a magyar névére.“

Nem pisseget senki a mit a gyerek mond,
Minden szívben ott ül az a fekete gond,
A ki aczél izmu ifjú Hugot látja,
A mint vastag kezét nagy hetykén himbálja.

Toldy egy mosolygó pillantással felel,
Mintha mondaná, hogy arról már ő felel,
S fésűkkel feltüzvén kószán álló haját,
Maga is nyújtózik s próbálgatja magát.

Csattan a jeladás, elnémul a népség,
Hugó hetykén kiáll, Toldy eléje lép,
S mint a hogy már szokás, kezét szorítanak,
S dagadnak a mellek, feszülnek az inak,

Mint szökésre készen, a hogy bösz tigris áll,
Vagy miként vad bika, ha bujdosva kószál,
Olyan arczczal állott szemben a két lovag,
Lesve, hogy a másik mikor miként támad.

Egy szempillantás még s az első támadó
Toldy János, ámde az ifju Hugo
Nem azért Hercules, és híres atléta,
Hogy oly könnyen s gyorsan vethessék a porba.

Sokáig küzdenek, reng bele a fővény,
De egyik se enged, de egyik se görnyed,
Mélto ellenfélre talált ma mindegyik,
Iszonyú volt látni egymást hogy öklelik!

Majd meg meg pihennek, majd újra támadnak,
Azaz: hogy csak Toldy, mert mindig ő támad,
Ámde Hugo doctor jól kurálja magát,
Bekapni semmikép sem lehet derekát.

Álló egy óráig folyt a viaskodás,
Mig belefáradtak, s ez volt az ok, nem más
Hogy megszűnt a küzdés s a végső diadal,
Ha ugyan lesz ilyen, jövő napra maradt.

Még több ember jött el másnap a küzdésre,
Mert hogy egyik essék ma úgy volt kikötve,
S Toldy is, Hugo is már a minthogy illet,
A fővényre komoly s daczos arczczal lépett.

Tegnapi küzdelem csak játék volt ahöz
A mit ma miveltek, a nagy viadalhoz,
Piros lett a trico, hova a marok ért,
Több asszony elájult, látva a szökő vért,

Ötször összementek, ötször csaptak össze
Vállal, fővel, karral, mint bikák öklözve.
Láttára a népség szíve csak úgy szorult
S csak akkor lélegzett, mikor Hugo szorult.

Végre hatadikszor állottak szembe ki,
Hogy ez az utolsó, gondolhatta kiki,
Mert már vérben forgott mind a kettő szemé
„Szapperlot!“ Hugoén, Toldy ajkán fene.

Így törtek egymásnak, mint villám ha lecsap,
Ugy vértett a két kar, igazán mint a csap
S hallani lehetett tenyerök csapását
S mikor öklelöztek, fejük csattanását.

Sokáig dűltak így, végre egyszer Toldy
Egész nagy haragját egyszerre adja ki
S bekapja derekát, oda nézzen kiki
Hős Hugot épen most homokba teríti.

Hej az volt az öröm, az volt az ordítás
Orditott a karzat, a páholy, a mágnás
Nagy örömben, hogy a hir már mentve van,
S hős Hugo kilábol s látatlan elsuttyan.

Toldy János pedig kezével csendet int,
Hogy beszélni akar, a fejével bólint
S ahogy elhallgattak ki a középre lép,
S rövid mondókáját elmondja ilyenkép:

„Sámson nem vagyok én sem híres athléta,
Mert már öreg vagyok hajam is mutatja:
Csak azért álltam ki megtudni ki vagyok
S örömmel látom, hogy Toldy János vagyok.“

Ezzel szép csendesen a fővényről lement
De én jól tudom, hogy mit gondolt oda lent,
Azt gondolta búsan, azt gondolta János
Mily kár, hogy nem látta mindezt Arany János.

Mert egy pár rim talán nekem is kijutna
Épen úgy mint ősem a mint már kikapta
S ki tennének, ha nem urak asztalára
Legalább a népnek az olesó ponyvára.

Sárgaréz János.

Ami bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A kit nagyon bánt a maga bajja, vesződjék a máséval.

— Szászországban már hivatalosan idézik edic-taliter a késedelmező *tavaszt*: egy hivatalos lapban ugyan is az olvastatik, hogy „Frühling“ nevű katonakö-telezett, kinek tartózkodási helye nem tudatik, két hét alatt jelenjen meg, különben kihap. (Attul tartok, hogy nálunk majd a Sommert kell annak idejében így kuren-táltatni.)

— Bukarestből a román kormány egy meg-únt hivatalnokot küldött ide hozzánk, az adórendszer tanulmányozása végett, mely mint híre lehet, itt van leg-tökéletesebben kifejlesztve. (Tehát ez lesz neki az aka-démiai cursus?)

— Csinos kis processus ez a Ryger reichsrath uré, a ki egy diákot kidobott a korcsmából. Hát a diák nyitva hagyta maga után az ajtót, s erre a képviselő ur azt mondta neki, hogy „pimasz!“ a diák visszafordult s azt kérdezte, hegy neki mondta-e ezt? Erre Ry-ger ur nyakon kapta s kidobta az utcára. A diák pa-naszt tett ellene, s a törvényszék előtt azzal vádolta, hogy őt pofonverte. „Hogy nem ütöttem pofon, viszon-zá Ryger, annak élő bizonyossága az, hogy most is itt áll; mert az én kezem nehéz!“ (No ezzel nem jó disputál-ni.) Hiszen Zebulon is azért beszélt a minap. Legmulat-ságosabb az, mikor a diák a fölött inquiráltat, hogy hány pohár szeszes italt ivott meg azon este Ryger ur. Végre a törvényszék megbecsülvén a diákban esett kárt, elítéli Rygert 10 forintra, vagy ha nem fizet, két napi börtönre. (Ez nem igazság, Ryger 10 forintot kap mindennap azért, hogy *ül*, tehát szinte tizet kell neki fizetni mindennapra azért, hogy *nem ül*.)

— Mire nem viszik az emberek a lelemé-nyességet! Pozsonyban egy asszonyt rajta kapták, hogy *lovajat* árult: lótejből készült vajjat! Csudálkozzék az-tán az ember Józsa Gyuri mondásán, hogy ezentul ő is fejteni fogja a disznókat, ha ilyen jó a *disznósajt*.

— Egy jámbor styriai parasztembernek az a szokása volt, hogy ha valami keserősége volt a szívé-nek, nem ment vele a szomszédokhoz panaszra, hanem elmondta azt a kecskéjének, meg a tehenének; azok megértették, s osztották szíve fájdalmait. Nem rég csak amúgy suttogva mondá el kecskéjének, hogy a tehen meg ne hallja, hogy bizony már a szomszéd faluban a marhavész s félő, hogy ide is átjön; de nem kell vele búsítani a tehenet. — Hát a mint este megint megy az istállóba, megdöbbenve veszi észre, hogy a tehen nem eszik s nagyon búsán csüggeszti alá a fejét. — No! mond feddő hangon a kecskének, — csak nem plety-káztad el neki talán, a mit reggel mondtam neked?“

— Messze földre elhat a 'hirünk! A selmeczi pipákat már Jeruzsálembé is kezdik megrendelni.

— Bécsben van egy ember, a ki a szájával ir. (Nálunk van elég, a ki a kezével sem tesz egyebet, mint eszik.)

Ez is igaz.

Az elmés ötleteiről ismeretes J. Zs. birtokos erdejét a falubelieknek árulván, midőn ezek a vételárt sokálnák, így szólt hozzájuk: „hogy megmutassam kendteknek, hogy lelkiismeretes árban hagytam oda ha bevesznek, én is beállok 8-ad részbe vevőnek.“

Megnyugodtak, s a vásárt megkötötték. —

S. M.

Szerkesztői subrosa.

— Czeglédre. D. Nemzetem kegyes embere! Erélyes nyelv-ednek „e“-kben teremtett szerzeménye tetszésemet épen megnyerte de ezekben nem lelem kedvemet nép elé eresztésében: mert véleményem szerént belé vezetne egynémely kellemetlen de esmeretes [ket-rezbe!

Rosz házasság! — Csak az a baj, hogy más is kitalálja ám az ilyen rébuszt.

„Egri polgár“-nak. De kár volna annak az egri „Szózat“-nak egész országra szóló hirt csinálni. Hadd aludjék el magában.

— Kanalasnak. Kedves öcsém uram. Az egyik verset nehezen tudjuk megérteni, a másikat pedig sehogy sem.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyolcld. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.